

Disciplinaire Commissie voor Breedtesporters NADO Vlaanderen

Zaak:
Nummer

Beticht van: het plegen van een dopingpraktijk naar aanleiding van een wielervedstrijd te 2015, namelijk een inbreuk op artikel 3, 1° van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, door het zich als sporter niet onthouden te hebben van dopingpraktijken, meer bepaald de aanwezigheid van een verboden stof of van een metaboliet of marker daarvan in een monster dat afkomstig is van de sporter, in het bijzonder amfetamine, 19-norandrosterone en 19-noretiocholonalone.

Inzake:
geboren:
wonend:

1. De disciplinaire commissie nam kennis van:

- het analysecertificaat van 20 mei 2015 van het erkende dopingcontrolelaboratorium in waaruit blijkt dat in het urinestaal amfetamine, 19-norandrosterone en 19-noretiocholonalone werden aangetroffen;
- het aangetekend schrijven van 14 september 2015 waarmee de sporter werd uitgenodigd om aanwezig te zijn op de openbare zitting van 13 oktober 2015;
- de overige (procedure)stukken van het dossier.

2. Op de zitting van 13 oktober 2015 hoorde de disciplinaire commissie in het Nederlands:

- Yves Defoort, als vertegenwoordiger van de NADO Vlaanderen, op zijn verzoek;
- de minderjarige sporter en zijn vader in hun middelen van verdediging.

3. Op 2015 vond in opdracht van de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond (KBWB) te een dopingcontrole plaats. Het betrof een controle binnen wedstrijdverband, nl. het kampioenschap junioren wielrennen.

De sporter, die breedtesporter is (art. 2, 13° Antidopingdecreet van 25 mei 2012), werd rechtsgeldig opgeroepen voor de dopingcontrole; over de rechtsgeldigheid van de oproeping is geen betwisting.

Het beproevingsverslag toont aan dat het urinemonster van de sporter amfetamine en nandrolon bevatte. Een tweede beproeving, of zogenaamde tegenexpertise, die plaats vond op 17 augustus 2015, bevestigde het analysesresultaat. Het analysesresultaat wordt door de sporter niet betwist.

4. Er is sprake van een afwijkend analyseresultaat (adverse analytical finding, AAF) in het urinemonster van de sporter, namelijk een rapport van een WADA-geaccrediteerd of door het WADA goedgekeurd controlelaboratorium dat in een monster de aanwezigheid is gevonden van een verboden stof of van de metabolieten of markers ervan (art. 2, 2° Antidopingdecreet van 25 mei 2012).

Noretiocholanolone en 19-norandrosterone zijn metabolieten van nandrolon. Nandrolon komt voor op de verboden lijst 2015 (Ministerieel besluit van 26 november 2015 houdende vaststelling van de verboden lijst, vermeld in artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 houdende uitvoering van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, *B.S.*, 12 december 2014), nl. onder artikel 1, § 3, 1°, a, 31. Het is een anabole androgene steroïde die altijd verboden is, dit is binnen en buiten wedstrijdverband; het is een niet-specifiek middel.

Amfetamine komt voor op de verboden lijst 2015 (Ministerieel besluit van 26 november 2015 houdende vaststelling van de verboden lijst, vermeld in artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 houdende uitvoering van het decreet van 25 mei 2012 betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, *B.S.*, 12 december 2014), nl. onder artikel 1, § 4, 1°, a, 3. Het behoort tot de niet-specifieke stimulantia die verboden zijn binnen wedstrijdverband.

De inbreuk is het feit dat het verboden middel of de verboden middelen in het lichaam van de sporter aanwezig waren: dat is wat de sporter wordt te last gelegd. Dit wordt voldoende aangetoond door het analyseresultaat. De sporter is verantwoordelijk voor de middelen die in zijn lichaam aanwezig zijn; hierdoor is er geenszins omkering van de bewijslast. De sporter kan aantonen aan de inbreuk geen schuld te hebben of slechts een niet-significante schuld, wat de sporter *in casu* niet doet.

De sporter betwist, zoals gezegd, het analyseresultaat niet, doch hij stelt, samen met zijn vader, niet te weten hoe de middelen in zijn lichaam zijn gekomen. Het is onwaarschijnlijk dat dergelijke middelen bij toeval en onbedoeld in het lichaam van de, nog zeer jonge, sporter zijn gekomen. Hieruit volgt dat de sporter niet aantoot hoe deze niet-specifieke middelen in zijn lichaam zijn gekomen.

In het kader van de antidopingreglementering is schuld: elk plichtsverzuim of elk gebrek aan zorgvuldigheid die in een bepaalde situatie vereist is (art. 2, 52° Antidopingdecreet van 25 mei 2012). Factoren die bij de beoordeling van de schuldgraad van een sporter of begeleider in aanmerking moeten worden genomen, zijn bijvoorbeeld de ervaring van de sporter of begeleider, of de sporter of begeleider minderjarig is, speciale overwegingen zoals een handicap, het risico dat de sporter had moeten zien en de zorgvuldigheid en voorzichtigheid die de sporter aan de dag heeft gelegd met betrekking tot wat het gepercipieerde risico had moeten zijn. Bij de beoordeling van de schuldgraad van een sporter of begeleider moeten de in overweging genomen omstandigheden specifiek en relevant zijn voor de verklaring van het feit dat de sporter of begeleider is afgeweken van het verwachte standaardgedrag.

Het te last gelegde is bewezen en is de sporter toerekenbaar en verwijtbaar.

5. Gelet op het bewijs van het feit te last gelegd aan de sporter en zoals hiervoor omschreven, dient de sporter een sanctie te worden opgelegd zoals voorzien door het Antidopingdecreet van 25 mei 2012,

Artikel 42, § 1 Antidopingdecreet van 25 mei 2012 bepaalt bij een eerste overtreding de uitsluiting van de sporter als volgt: 1° voor een dopingpraktijk als vermeld in artikel 3, 1°:

a) vier jaar uitsluiting als het opzettelijk was (tenzij paragraaf 6 van toepassing is, wat *in casu* niet het geval is);

b) twee jaar uitsluiting als het niet opzettelijk was (tenzij paragraaf 4, 5 of 6 van toepassing is, wat hier ook niet het geval is).

Als de dopingpraktijk verband houdt met een specifieke stof, dient het bewijs van het opzettelijk karakter geleverd te worden door NADO Vlaanderen. Als de dopingpraktijk verband houdt met een niet-specifieke stof, zoals *in casu*, dient het bewijs van het niet-opzettelijk karakter geleverd te worden door de sporter. Het betreffen niet-specifieke middelen en de sporter levert niet het bewijs van het niet-opzettelijk karakter.

In het kader van de dopingreglementering is een dopingpraktijk opzettelijk in het volgende geval: de sporter of begeleider heeft handelingen gesteld waarvan hij of zij wist dat ze een dopingovertreding waren of dat er een aanzienlijk risico was dat de handelingen een dopingovertreding zouden kunnen zijn of tot gevolg zouden kunnen hebben en dat risico kennelijk heeft genegeerd (art. 2, 46° Antidopingdecreet van 25 mei 2012). Een dopingovertreding die het gevolg is van een afwijkend analyseresultaat voor een stof die alleen binnen wedstrijdverband verboden is, wordt geacht, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd, niet opzettelijk te zijn als het een specifieke stof betreft en de sporter kan aantonen dat de verboden stof buiten wedstrijdverband werd gebruikt. Een dopingovertreding die het gevolg is van een afwijkend analyseresultaat voor een stof die alleen binnen wedstrijdverband verboden is, wordt niet als opzettelijk beschouwd indien het een niet-specifieke stof betreft en de sporter kan aantonen dat de verboden stof buiten wedstrijdverband werd gebruikt in een context die niets te maken heeft met sportprestaties.

Een uitsluiting voor vier jaar is voor dergelijke opzettelijke dopinginbreuk de standaardsanctie of basissanctie. Deze sanctie is in verhouding met de ernst van de inbreuk en de schuldgraad van de sporter. Deze uitsluiting slaat niet op de individuele sportbeoefening voor louter recreatieve doeleinden van de sporter. Het valt te betreuren dat een zo'n jonge sporter bereid is zijn toevlucht te nemen tot dergelijke zware verboden middelen.

Op grond van artikel 23/2, 13de lid Antidopingdecreet wordt de duur van een voorlopige schorsing afgetrokken van een eventuele uitsluitingsperiode die uiteindelijk aan de sporter wordt opgelegd of door hem wordt aanvaard. De commissie doet dit door de uitsluiting te doen aanvangen vanaf 15 september 2015, de dag na het verzenden van de kennisgeving van de voorlopige schorsing voor deelname aan wedstrijden.

De minderjarige sporter kan geen administratieve geldboete worden opgelegd.

OM DEZE REDENEN, DE COMMISSIE

Na beraad, en op tegenspraak

verklaart de sporter **uitgesloten** voor een periode van **vier jaar** voor de hiervoor te last gelegde en bewezen bevonden inbreuk, hetgeen inhoudt dat hem verbod wordt opgelegd om deel te nemen aan enige sportactiviteit als sporter alsook in eender welke hoedanigheid;

zegt dat deze uitsluiting **aanvangt op 15 september 2015 en loopt tot en met 14 september 2019,**

legt een deel van de kosten die aan deze procedure verbonden zijn, nl. ten belope van een bedrag van € 500, te last van de sporter en veroordeelt hem tot betaling hiervan

Deze beslissing is gewezen te Brussel door de disciplinaire commissie voor niet-elitesporters, samengesteld uit de leden die in deze zaak hebben gezeteld en geoordeeld, nl.

B. Meganck,
voorzitter

J. Ghoo
geneesheer-lid

J. Van den Berghe,
lid

en op de openbare zitting van 27 oktober 2015 uitgesproken door de voorzitter B. Meganck, met bijstand van mevrouw Heidi Colsoul, secretaris

B. Meganck, voorzitter

H. Colsoul